

stillede til alle medlemsstater ikke at anerkende en rhodesisk uafhængighedserklæring og *henstillede* til Storbritannien at tage alle skridt for at forhindre en ensidig uafhængighedserklæring samt, hvis en sådan erklæring blev afgivet, at tage alle nødvendige skridt til at kvæle oprøret.

Resolutionen blev efter en kort debat i *udvalget* vedtaget med 95 stemmer for, 2 imod (Portugal og Sydafrika), medens Frankrig undlod at stemme. *Plenarforsamlingen* vedtog resolutionen samme dag med stemmetallet 107 — 2 (Portugal og Sydafrika) — 1 (Frankrig) (res. 2012).

USA udtalte i sin stemmeforklaring, at man med megen tilfredshed havde set forslaget vedtaget så hurtigt og med så stor tilslutning. Frankrig afstod på grund af betænkeligheder ved FNs indgriben i, hvad der angiveligt var et lands indre anliggender. Afro-asiaternerne lod klart forstå, at de betragtede resolutionen som en blot foreløbig foranstaltning.

Den afro-asiatiske gruppe fremlagde da også den 27. oktober et nyt resolutionsforslag vedrørende Syd-Rhodesia. Forslaget *advarede* de syd-rhodesiske myndigheder og Storbritanniens regering om, at FN vil modsætte sig enhver uafhængighedserklæring, som ikke er baseret på almindelig og lige valgret, *fordømmer* racediskriminationen i Syd-Rhodesia, *anmoder* alle stater om at afholde sig fra at yde bistand til mindretalsregimet i Salisbury, *anmoder* den administrerende magt om at løslade alle fanger og politiske internerede, ophæve alle repressive og diskriminerende love samt fjerne alle hindringer for afrikansk, politisk aktivitet; resolutionen anmoder endvidere på ny Storbritannien om at suspendere 1961-forfatningen og sammenkalde en forfatningskonference med deltagelse af alle politiske partier, *opfordrer* alle stater til at yde moralsk og materiel hjælp til Zimbabwes folk i dets kamp for frihed og uafhængighed, *anmoder* Storbritannien om at tage alle nødvendige midler — herunder militær magt — i anvendelse til gennemførelse af resolutionen samt *henleder* Sikkerhedsrådets opmærksomhed på situationen, som karakteriseres som værende en trussel mod fred og sikkerhed.

Efter at *udvalget* havde forkastet nogle latinamerikanske ændringsforslag, hvoraf

det vigtigste var en udeladelse af henvisningen til at anvende militær magt, blev resolutionen vedtaget med 79 stemmer for, 8 imod (Australien, Belgien, Canada, Nederlandene, New Zealand, Portugal, Sydafrika og USA), medens 17 afstod (de nordiske lande, Frankrig, Irland, Italien, Spanien, Østrig og en række latinamerikanske lande).

Danmark kunne ifølge den afgivne stemmeforklaring ikke stemme for resolutionen, bl. a. fordi spørgsmålet om, hvorvidt situationen var en trussel mod freden burde afgøres af Sikkerhedsrådet, og fordi Danmark ikke kunne gå ind for at opfordre Storbritannien til at anvende militær magt.

Resolutionen blev vedtaget i *plenarforsamlingen* den 5. november med stemmetallet 82 — 9 — 18 og med samme stemmemønster som i *udvalget* (res. 2022).

På et hastemøde den 11. november vedtog *udvalget* — samme dag som det hvide mindretal i Syd-Rhodesia ensidigt havde erklæret kolonien uafhængig — en resolution, hvorefter Generalforsamlingen *fordømmer* uafhængighedserklæringen, *opfordrer* Storbritannien til uopholdeligt at iværksætte Generalforsamlingens og Sikkerhedsrådets resolutioner i sagen for at bringe oprøret i Syd-Rhodesia til afslutning samt *anbefaler* Sikkerhedsrådet uopsætteligt at behandle spørgsmålet. Resolutionen blev i *udvalget* vedtaget med 101 stemmer for, 2 imod (Portugal og Sydafrika), medens 1 afstod (Frankrig), og blev samme dag i *plenarforsamlingen* vedtaget med 107 stemmer for, medens de samme 2 lande stemte imod, og Frankrig afstod (res. 2024).

Den 12. november vedtog *Sikkerhedsrådet* en foreløbig resolution, der *fordømmer* den ensidige uafhængighedserklæring samt *opfordrer* alle stater til at undlade at anerkende mindretalsregimet i Syd-Rhodesia og afstå fra at yde det nogen som helst bistand. Resolutionen blev vedtaget med 10 stemmer, medens Frankrig afstod.

Endelig vedtog *Sikkerhedsrådet* den 20. november en resolution, der fremkom som et kompromis mellem to udkast, fremsat henholdsvis af Storbritannien og Elfenbenskysten. Resolutionen betegner oprøret som overordentlig alvorligt og fastslår, at dets fortsættelse vil kunne udgøre en trussel mod mellemfolkelig fred og sikkerhed. Storbritannien opfordres til at kvæle oprøret, og alle